KÖNYVISMERTETÉSEK ÉS BÍRÁLATOK

Kereszténység és társadalmi forradalom.

Christianity and the social revolution. Szerkesztették: John Lewis, Polányi Károly és Donald K. Kitchin. London 1935, Victor Gollancz Ltd. 520 p.

E nagy gonddal összeállított könyv szerkesztőbizottsága azt a feladatot tűzte ki maga elé, hogy minden lehető vonatkozásában kivizsgálja a kereszténység és a társadalmi forradalom egymáshoz való viszonyát, különösen abból a szempontból, vajjon célkitűzésük szerint szükségszerűen ellentmondanak-e egymásnak. A könyv három részre tagozódik. Az első részben (összefoglaló címe: *A történeti kereszténység társadalmi szerepe*) radikálisan gondolkozó anglikán teológusok értelmezik a krisztusi tanítás forradalmi tartalmát és sikerének okait. A második részben *(A kommunizmus és a vallás)* angol és orosz filozófiaprofesszorok ismertetik a marxi történetbölcselet ideológiai gyökereit és a társadalmi egyenlőtlenség megszüntetésére törekvő mozgalom végső céljait; a harmadik rész *(Dies Irae)* azokat a korszerű eszméket és mozgalmakat bírálja, amelyek parciális célkitűzéseikkel szembentalálják magukat úgy a kereszténységgel, mint az egyetemleges társadalmi forradalommal. A tanulmánysorozatot Charles E. Raven, a cambridgei egyetem teológusa vezeti be, aki a következőképpen foglalja össze az ankétban résztvevő anglikán egyházi férfiak álláspontját:

Méltánytalanság azt állítani, hogy a keresztény vallás kezdettől fogva dualista álláspontra helyezkedett, vagyis válaszfalat vont világ és túlvilág között. Kétségtelen, hogy az Egyház egyes korokban mindennél fontosabbnak tekintette a túlvilági életre való felkészülődést, azt sem lehet tagadni, hogy időnként úgy dogmatikai, mint pasztorális szempontból megmerevedett, alkalmazkodott a tényleges állapotokhoz, a világi hatalmak eszközévé vált. Ez azonban nem eredendő bűne és benső szükségszerűsége, sőt ellentmond szellemének. A keresztény vallás foglalata valójában forradalmi tanítás 's minden világi üdvmozgalom végső céljait magába zárja.

A történeti részt megnyitva, általános tájékozódásul *Wystan Auden* szembeállítja egymással azokat az érveket, amelyek megakadályozzák a hívők és forradalmárok közötti együttműködést. A forradalmárok a következőkkel vádolják az Egyházat: 1. Az Egyház azoknak nyujt vigaszt, akiket az élet megtört, akik lemondtak arról, hogy helyzetükön változtassanak. A fejletlen technika korában az ember csak erkölcsileg emelkedhetett helyzete fölé. Ámde minél jobban fejlődik a tudomány, annál több lehetősége mutatkozik annak, hogy az ember materiálisan átalakítsa magát és környezetét. A modern tudomány a bűnöket tökéletlenségeknek, betegségeknek tekinti s közvetlen beavatkozással (organikus beavatkozással vagy lélekelemzéssel) „váltja meg" a sajátmaguk felett kétségbeesetteket. 2. Mikor egy vallásos mozgalom egyházzá merevedik, szükségképpen politikai intézménnyé alakul át. Az Egyház — tanításai ellenére — sohasem tudta megakadályozni a háborúkat és a világgazdasági válságot. Ellenkezőleg: hatalmi érdekből megalkudott a tényleges állapotokkal, elnézte s fedezte legfőbb képviselőinek visszaéléseit, minden közösséget megtagadott a kisemmizettek mozgalmaival s jóllehet mindig a békét prédikálja, válságos időkben az erőszakkal rendcsinálók mellé szegődik. Gyümölcseiről kell megítélni a fát.

Ezzel szemben az Egyház a következőkkel vádolja a forradalmárokat: 1. A forradalmár, ha nem hisz a revelált keresztény igazságokban, még akkor is bűnbe esik, ha különben jót akar. Az emberi természet, amennyiben nem igazul meg Krisztusban, gazdasági helyzetétől függetlenül, romlott. 2. Az Egyház helyteleníti a forradalom erőszakos módszereit. 3. A forradalmárok

letörik az egyént s az állameszme rabszolgájává teszik. 4. A személyes öntudatot és a felelősségérzést a magántulajdon fejleszti ki az emberben. 5. A forradalmi eszmék megbontják a család egységét. — Ezek az ellentétek azonban nem áthidalhatatlanok; ez a szerző szerint kiviláglik a keresztény tanok beható elemzéséből.

A bevezető tanulmány után az Angliában rendkívül népszerű Conrad *Noel*, Thaxted vikáriusa, behatóan elemzi Jézus példázatait, John *Lewis*, a combridgei egyetem lektora és G. C. *Binyon*, Bilsdale vikáriusa pedig az első keresztény közösségek élethangulatát ismerteti. Jézus a szegények prófétája volt. A végítélet közelségét hirdette, melyen a hatalmasoktól számonkéretnek visszaéléseik. A végítélet közelsége megkapta a tömegek képzeletét, de ugyanakkor Jézus ellen ingerelte a hatalmasokat. A tömegek hittek a végítéletben; ez a magyarázata politikai passzivitásuknak. A krisztushívőkben a Mester megfeszítletése után is elevenen élt visszatérésének reménye, a végítéletben való bizakodás. R. *Pascal* (Cambridge) a keresztény középkor univerzalitását ismerteti. A kereszténység államvallássá válásával a végítélet várakozása átszellemült, ezotérikussá lett. Az intézményesített Egyház szövetkezett a világ hatalmasaival, de fenntartotta magas erkölcsi követelményeit, a középkori nagy pápák idejében szabályozólag nyult bele a világi állapotokba. A hamisítatlan krisztusi tanítás igényei viszont az eretnekmozgalmakban lobbantak fel időről-időre. *Needham* (Cambridge) a XVII. század angol vallásos mozgalmainak, *Binyon* a XIX. és XX. század kereszténységszocializmusának szociális célkitűzéseit ismerteti.

A második részt John *MacMurray* londoni egyetemi tanár mélyenszántó tanulmánya vezeti be Marx filozófiai eszméinek fejlődéstörténetéről. John *Cornford* cambridgei teológus összehasonlítja az őskeresztények kommunizmusát a marxi mozgalom végcéljával, az orosz *Lewisky* és *Hecker* viszont a marxisták szempontjából bírálja a keresztény Egyház szociálpolitikai programját. Utóbbi a Rerum Novarum és a Quadragesimo Anno kezdetű pápai enciklikákkal polémizál, különösen az utóbbinak azt a kitételét cáfolva, mely szerint „szenvedni s türni emberi sors ... A bajokat és nehézségeket semminemű beavatkozás és mesterkedés nem szüntetheti meg." Lewisky és Hecker álláspontja szerint az emberi természet alakítható, magában véve se nem jó, se nem rossz. Ezt a részt A. L. *Morton* tanulmánya zárja le, melyben a kommunisták felfogását ismerteti a családi életről.

POLÁNYI

A harmadik rész gerince *Polányi* Károly hatalmas tanulmánya a fasizmusról. Tézise nagyjából a következő: a modern demokrácia a maga ügyévé tette a krisztusi kinyilatkoztatás szociális követelményeit, de nem szüntette meg az eszme és a valóság dualizmusát. A demokratikus intézmények csak az elvont ember szabadságait védik és biztosítják, nem a valóságosét. A fasizmus mármost meg akarja szüntetni az intézményeknek és a gazdasági valóságnak ezt az ellentmondását; olyan társadalmat akar, amelynek intézményei pontosan az uralkodóosztály akaratát fejezzék ki s olyan eszmékkel óhajtja befolyásolni a közszellemet, amelyek egyszersmindenkorra lehetetlenné tegyék a demokratikus eszmék érvényesülését. Polányi mindenekelőtt kimutatja a fasiszta ideológia hibrid gondolati tartalmát s ebből következő belső ellentmondásait. A totális állam elmélete Spanntól származik. Spann szerint szabad társulás alapján álló társadalom csak úgy jöhetne létre, ha a társadalmat alkotó tömegekben erősebb volna a kölcsönös elnézés, mint a türelmetlenség, ha a belátás, a racionális szempontok le tudnák gyürni az indulatokat és a tömegek irracionalitását. Spannak állandóan az a minden erőszakos gátlástól mentes, mindenkin keresztülgázoló embertípus lebeg a szeme előtt, amelyet a kapitalizmus egyenlőtlen feltételek között folyó szabad versenye termelt ki, holott egy igazán demokrata társadalom embertípusa már a megváltozott termelési rend következtében sem lehet ego-

centrikus. Spann az elválasztó tulajdonságokat hangsúlyozza s figyelmen kívül hagyja az emberek közös érdekeit.

A fasiszta társadalomban az egyénnek csak funkcionális szerepe van. A funkció átalakítja hordozója tudatát. Spann szerint ez a „másodlagos tudat" a társadalom valósága. Antiindividualizmusában erényt kovácsol abból, amit Marx a kapitalista termelési rend egyik legkárhozatosabb tünetének tekint. (Az eldologiasodást.)

Valamivel azonban pótolni kell a társadalomnak feláldozott személyes szabadságot és én-öntudatot. Erre Klages filozófiájában talált „írt" a fasizmus. Az ideológia harmadik forrása Carl Schmidt államelmélete. Schmidt szerint minden népcsoport akkor tömörül állammá, amikor támadni készül. A „világállam" tehát üres szó. Az állam — fogalma szerint — csoportokkal szemben álló csoportosulás. Ha ezt a rideg államelméletet felhígítjuk Klages bölcseletével, sikerül úgyahogy kilúgozni pesszimizmusát. Klages szerint ösztöneink emlékeznek az ősállapotokra. Minden állat más állat bendőjében fejezi be életét; a természetes halál természetellenes. (Klages nem száz esztendővel akarja visszavetni a fejlődést, hanem mindjárt tízezer vagy tízmillió évvel.) Amit énünknek nevez, az valami félig növényi, félig állati öntudat, amely értelmes gondolatok helyett ekszatikus elragadtatásokban, belátásos tettek helyett ösztönös fellobbanásokban valósítja meg magát.

Minden további nélkül nyilvánvaló, hogy Spann totális állama és Klages létérzése összeférhetetlen egymással. Az egyik szerint az ösztön az egyetlen valóság, az értelem eltévelyedés; a másik szerint csak a társadalmi tudat reális, a szubjektív tényezők korrumpálják a közéletet. Klages szerint az ember nem társaslény, hanem ösztönállat; Spann és Schmidt szerint akkor lesz emberré, amikor azonosítja magát intézményeivel. A totális állam semmi mást nem méltányol, csak a dologi viszonylatokat, a másodlagos tudatot. A Klages-féle filozófia viszont a gátlásnélküli ösztönök felelőtlen dicsőítése. Polányi finom elemzéssel mutatja ki, hogyan keverte össze a fasiszta ideológia, elsősorban az érvényesülését kereső nemzeti szocializmus ezeket a gyanus forrásokból származó, egymással összeférhetetlen eszméket veszedelmes robbantóanyaggá, hogy a keresztényi alapokon kiépült modern demokráciákat levegőbe röpítse. (Hogy az eszmék összeférhetetlenek, nem zavarta a fasizmust. Számára csak az volt a fontos, hogy mellékvágányra terelje, veszélytelen spekulációkkal kösse le a nyugtalankodó szellemi energiákat.) A nemzeti szocializmus győzelme után a mozgalom filozófusa, Rosenberg, a XX. század mitoszáról írt könyvében megtagadta összes szellemi elődeit. Klagest kulturpesszimizmussal vádolja, amiben kétségtelenül igaza van, hiszen a barlanglakók kiszámíthatatlan reakcióival valóban nem lehetne üzemben tartani a nagyipart, de érdeméül tudja be, hogy fölfedezte a testlélek eredendő egységét; az erkölcsi öntudat szerinte is hátrányosan befolyásolja az ember ösztönmegnyilvánulásait. Viszont hibáztatja Klagesben, hogy állandóan emberiségről beszél, holott csak fajok vannak. Az értelem romboló hatását is csak bizonyos fajoknál ismeri el. Az árják vitalitását nem ronthatta meg az értelem, mert kezdettől fogva a napot, a világosságot imádták. Rosenberg szerint a civilizáció a fajok vegetatív-vitális ösztöneinek tudatosulása és érvényesítése. Minden olyan világszemlélet haszontalan, amely közös nevezőre hozza a fajokat.

Mindez szöges ellentéte a katolicizmus egyetemlegességének, melyről az semmiképpen sem mondhat le anélkül, hogy meg ne tagadná saját lényegét. *A fasizmus tehát — a demokrácia letörésének címén — a keresztény világszemlélet letörését tűzte ki céljául.* Hitleri változata szerint a vér, a faj az egyetlen valóság, az emberek egyenlősége, a „közös nevező" veszedelmes hazugság, destrukció. A fasizmus nem a demokrácia intézményeit akarja megsemmisíteni, hanem azon túl s főképpen a szellemet.

A kereszténység — fejtegeti Bruno *Meyer* a következő fejezetben — a kötött gazdálkodást leváltó merkantilizmussal került válságba. A középkorban az Egyház „az Istentől akart rend" merev osztályellentétei dacára át tudta ítatni a karitás krisztusi elvével a társadalmat. A merkantilizmus megzavarta az „isteni igazság" és a „tényleges állapotok" már-már megbékélt dualizmusát. A feudális hatalmak kiskorúakként kezelték gazdasági alanyaikat, anyagi és szellemi értelemben egyaránt. A jobbágyok munkáját csak úgy, mint ünnepeiket és mulatságaikat a szokásjog, a hagyomány szabályozta; lelki kétségeiket a pap elé vitték s az levette róluk az elhatározás felelősségét. A feudális állapotok felborulásával mindez megváltozott. A gyámság alól felszabadult egyénnek helyt kellett erkölcsileg állania magáért. A legmesszebbmenően a kálvinisták vonták le az új helyzet következményeit. A keresztény kinyilatkoztatás szerint az emberi természet romlott s mint ilyen, nem érdemel bűnbocsánatot. Isten eleve elhatározta, hogy kinek ad üdvösséget. Ez a predesztináció. S mert elvetemedettek vagyunk s nem érdemeljük meg az irgalmat, soha nem tudhatjuk sorsunkat. Be kell tartanunk a törvényeket, a megváltás minden reménye nélkül, egyedül Isten irgalmára bízva magunkat... Élhet-e a lelke fenekéig romlott ember Istennek tetsző életet? Ez a merkantilizmus társadalmi problémájának teológiai áttétele. A szabadversenyben élet-halál harc folyik az érvényesülésért. Semmit sem tehetek anélkül, hogy másnak ne ártanék vele, de a küzdelem eredménye mindvégig bizonytalan. Meg kell tartanom a törvényeket, felelősséget kell éreznem, mert a társadalom nem állhat fenn törvények és felelősségvállalások nélkül.

A kommunizmus — állapítják meg a befejező tanulmányok teológusai — a kíméletlen politikai realizmus és a vallásos megszállottság ötvözete. A végső motívum, amely harcra szólítja őket, nem az emberszeretet, hanem az igazságosságról alkotott fogalmuk. Ámde Isten jóra használja fel az ember gonosz indulatait s ugyanezt tanítja a történelem dialektikája is. A kommunizmus azzal vádolja a modern társadalmat, hogy prémiumban részesíti az önzést, a kíméletlenséget, az erőszakot, hogy a lelkiismeretlen könnyebben érvényesül, mint a lelkiismeretes, hogy a törtetők legázolják azokat, akik együtt éreznek a mások bajával. Azzal vádolják az Egyházat, hogy beéri a krisztusi szociális tanok elvont hangoztatásával s nem törekszik megvalósításukra. A kommunisták össze akarják törni az Egyházat, mert azt hiszik, hogy így megvalósíthatják a keresztényi kinyilatkoztatás szociális tartalmát.

A végső politikai prognózis tekintetében megoszlanak az ankétben résztvevők véleményei. Van aki bár elismeri a kereszténység nagy történeti érdemeit, befejezettnek tekinti szerepét s van aki az Egyház megújulásában bizakodik. „Nem olajág ez a könyv, nem a társadalmi békét hirdeti", állapítja meg a tanulmánykötetről írt beszámolójában az exateri *Dean* a Sunday Times-ban, „hanem kíméletlen választóvíz, amely megtisztítja korunk fogalmait. Nem tudom, milyen hatással lesz, de annyit mondhatok, hogy sok igaz megállapítást tartalmaz."

Németh Andor

A magyar szellem lángelméi és őrültjei

H. von Szirmay-Pulszky: Genie und Irrsinn im ungarischen Geistesleben. München, Ernst Reinhardt. 1935. 212 oldal.

A magyar szerzőnő németnyelvű munkájában négy kutató megállapításaira támaszkodva igyekszik az utolsó 150 év magyar tehetségeinek és lángelméinek (íróknak, művészeknek, tudósoknak és politikusoknak) ú. n. patográfiáját, kóréletrajzát megírni.

*

CHRISTIANITY AND LEFT-WING THOUGHT

Christianity and the Social Revolution. Edited by John Lewis, Karl Polyani and Donald K. Kitchin. (Gollancz. 6s.)

Reviewed by THE DEAN OF EXETER

FROM time to time certain people who do not set out to be definitely highbrow but sincerely believe themselves to be fairly intelligent get something of a shock. They discover how far they have been left behind by the procession. One of these mediocre athletes has recently received just such a shock. It has come from reading "Christianity and the Social Revolution."

The writers are swift and uncompromising, and I am made to feel that I can just distinguish the backs of some of my fellow-competitors in the race for truth as they disappear round the corner. And yet it is not absolutely a foregone conclusion that this is in all respects a disadvantage. A less spectacular, even a testudinal, velocity may have its compensations. And when I further observe that there is more than one corner, with paths leading in different directions, it occurs to me that when I arrive, panting, at what is now my horizon, I may possibly find there some better corners of my own.

All this is only to say that the book is a symposium—another remarkable bit of publishing by Messrs. Gollancz. 320 pages for 6s.—written by a company of 13 very able, very modern, very fearless thinkers. Of course, they press on. And, of course, they do not agree among themselves. Some of them are declared Christians, who are either Communists or friendly to Communism; some are of Christian temper, critical of Christian theology, very critical of the usual Christian sociology, and inclining to the belief that Communism is the true heir to the Christian tradition; others are unadulterated Communists, whose judgment of Christianity may include some gratitude for it for past services but is mainly one of indignation against it for still cumbering the ground and doping the public.

Facts Not Concealed

In that portion of the book which is devoted to an exposition of Communism, where Mr. Ivan Lewisky, writer of the article on "Communism and Religion," acknowledges considerable help derived from an unpublished essay by Professor Lukacheviky, vice-president of the Anti-God Society, there is no Polish politeness. This is a great gain. The value of many a round-table conference has been impaired by a gentle reluctance to utter hard words, with the result that neither side gets to know the real mind of the other, and the public is fobbed off with a reassuring but untrue communiqué. The present communiqué is not at all reassuring, but it is very true.

By that I mean that, as Mr. Lewis says, it will prove "disturbing and unacceptable both to many Christians and to many Communists." And a very good thing too! I also mean, not that all its conclusions are to be received, but that facts are not in its pages concealed. Over and above this honesty, the great merit of the book lies not in the excellence, considerable as that is, of the several essays as essays, but in their converging purpose.

It is a fine thing to have at last a solid book by competent people who all take both Christianity and Communism seriously. The habit of carrying on as if Christianity were not even relevant is shown, by appeal to Marxian principles and to the nature of things, to be foolish. The custom, followed by some of the same people and also by some others, of dismissing Communism as unchristian, is likewise curiously exposed.

An Essay on Jesus

There is a good deal of history. An essay by Mr. Conrad Noel on "Jesus" emphasises the revolutionary element in the Gospels. A skilful paraphrase here and there, like "Blessed are the spirited poor," has the effect of underlining a particular interpretation, and there are qualifications of his estimate which might be made. But although the values of the story have perhaps been rearranged, they have not been tampered with. Mr. Noel might possibly agree with an American writer that "Jesus planned to make the Jews the nucleus of a federation of the world's proletariat against the world's oppressor," but he would not be so banal as to say that, needing a lever as large as the world, Jesus "found this lever in religion."

The other historical essays deal with Christian ethics, the apocalyptic element in early Christianity, mediæval Communist experiments, the seventeenth century, all which both the policies and the philosophy are delightfully expounded by Mr. Needham, and recent Christian Socialism. This leads to the middle section of the book, where the early stages of Marxianism, the nature of Communism in general, the nature of Communism in Russia, and the conflict of Communism to religion and to morals are explained.

Christianity is not the only recipient of castigation. Mr. Wells, for instance, is dismissed as "a shattered." It will be distressing for some readers to find it from time to time asserted that Christianity is committed to unjust exploitation and that the attitude of all priests is entirely determined by the supposed necessity of preserving the capitalistic status quo. Many readers will know well enough what is meant, and could, perhaps, from their inside knowledge, compile an even fuller schedule of abuses than the writers in this book, but, having themselves always thought of their Christianity as, in its human application, a Gospel not merely of compassion for the poor, but of justice for all, especially for those who do not seem to be getting it, they will be disappointed to find that their view has been overlooked.

The most original portion of the book is Part Three, entitled "Does Iran." It is by Karl Polyani, "Bruno Meier," Joseph Needham, Reinhold Niebuhr, John Lewis, and John Macmurray. The sort of convictions on which it is based may perhaps be summed up in such extracts as these —

> The Churches, though predominantly reactionary, are unconsciously bearing witness to that Christian ardent which They have in common with Socialism. (Polyani.)
>
> A religion which falsely claims the authority of God for the particular interests of a portion of the human community (as historic Christianity has undoubtedly done) challenges the portion of the community which has been left out of the process of sanctification to make counter-claims equally monstrous. (Lewis.)

But the chief interest lies in the suggestions made. Whereas Lewisky has said on an earlier page that Christianity is quite impossible, "a distraction, a will o' the wisp, a delusion, to keep men from effective-ness," definitely and finally reactionary and anti-social, the later essayists are more hopeful. But there must come a Dies Irae, compared with which the Reformation was a tiny thing.

Fear of Idealism

The hope is something like this. Communists are very shy of philosophy, except their own necessary philosophy. The fear is lest they should be misled into some kind of dualism or idealism, out of which the hated supernaturalism might spring up again. This was what brought Lenin hurriedly over to London in 1909 to discover by reading books in the British Museum what were the implications of Gorky's new Empirio-Criticist philosophy. He found that it was neither more nor less than the Idealism of Bishop Berkeley, and straightway condemned it as a heresy dangerous to the sacred structure of materialist orthodoxy.

Now, the question is whether or not there is implicit in Communism a philosophy, a metaphysic, beyond what most Communists suppose. The writers in Part III are disposed to believe that there is. Mr. Needham, the biochemist, whose definition of religion is that of Rudolf Otto, a sense of the numinous or holy, sees "the phœnix of the Kingdom rising from the ashes of the Church's failure." Professor Niebuhr, though he thinks that it might be a just nemesis, yet hopes that the Church will not be "forced to capitulate to the error in Marxian religion, because it has scorned the truth in Marxian politics." Mr. Lewis, in whom there glows a really noble prophetic fire, believes that Christendom is crucifying Christ, and that all existing religion may have to die, "to be born again as the Holy Spirit of a righteous social order."

Unsatisfying Philosophy

But the last word is with Professor Macmurray. In an important and difficult essay he sets himself to elicit from the theses of Christianity and the antitheses of Communism some dialectical synthesis. He finds Communist philosophy unsatisfying. On the other hand, his conclusion is that religion must reject supernaturalism. This does not at all involve the loss of belief in God. Only there must be no dualism. We are reminded of Whitehead. The doctrine of God is not that which Christian theology has maintained. It is not what would commonly be described as Theism. But the region which he opens up is a field of inquiry which deserves patient examination from all possible quarters.

There is far too much in the book to describe in a review, and I am myself quite incompetent to judge it at many of its points. But I can hail it, not as an olive-branch—it is not that—but as a fiery crucible, into which all sorts of elements, things like and things unlike to one another, things known already and things unsuspected, things welcome and things unwelcome, have been boldly flung. What will emerge? Like everybody else, I can say *Magna est veritas*. Like some only of the writers of this book, I can also say, "It is the Spirit that beareth witness, because the Spirit is Truth."

BOOKS OF THE WEEK

"This book is one that most people will find worth reading."
—MORNING POST.

SEABROOK'S
Asylum

"An honest and very good piece of reporting. He describes his reception, his fellow patients, their amusements, doctors, nurses, meals, with the vivid realism of bold statement."
—*Morning Post.* (3/6 net)

ALEC DIXON'S
Singapore Patrol

"After spending four years in the Singapore police Mr. Dixon has written a fascinating book about his experiences."
—*Daily Mirror.* (3/6 net)

WILLIAM BURKE'S
"Senor Burky"

The autobiography of an Australian who was on a Putumayo rubber estate at the time of the "atrocities," and seized the Peruvian Navy. Then, as an official of the Dominican Republic in the West Indies, he led a life of astonishing adventure, being eventually imprisoned in a fort and smuggled away to safety in the nick of time. (3/6 net)

VICTOR MacCLURE'S
If They Fall . . .

A real problem of morality is woven into this novel, telling how a "woman" of the town rescues a brilliant young author from degradation and justifies her existence.

WILLIAM GORE'S
Death in the Wheelbarrow

A new mystery story by the author of *There's Death in the Churchyard*, of which Dorothy L. Sayers said: "It is quite delightful. I give Mr. Gore full marks for atmosphere and entertainment value."

LAURENCE MEYNELL'S
Third Time Unlucky!

The author of the "alibi-cracker" novels tells the story of a carefully planned crime, allowing the reader to follow alternately the twists of the criminal and the moves of the police.

MILTON PROPPER'S
The
Family Burial Murders

"Tommy Rankin, our official detective, is quite an intelligent and persistent hound, and his mistakes are as convincing as the unexpected solution of the two murders."
—TORQUEMADA (*Observer*)

EVADNE PRICE'S
Society Girl

"Romance as it should be written, with surprise, humour, sparkle and thrill."—*The People.*

HARRAP

CHRISTIANITY AND LEFT-WING THOUGHT

Christianity and the Social Revolution. Edited by John Lewis, Karl Polanyi and Donald K. Kitchin. (Gollancz. 8s.)

Reviewed by THE DEAN OF EXETER

FROM time to time certain people who do not set out to be definitely Right-Wing but assuredly believe themselves to be fairly intelligent get something of a shock. They discover how far they have been left behind by the procession. One of these shocking attacks has recently passed just such a shock. It has come from reading "Christianity and the Social Revolution."

The writers are swift and scorching reasoners, and I am made to feel that I can just distinguish the backs of some of my fellow-competitors in the race for truth as they disappear round the corner. And yet it is not absolutely a foregone conclusion that this is at all necessary or advantageous. A less spectacular, even a sensational, velocity may have its compensations. And when I further observe that there is more than one runner, with quite reading to different destinations, as compared to me—when I mean, perhaps, as much as I see my horizon, I may possibly find there some further reasons for my pace.

All this is only to say that this book is a symptom of a particular kind of reaction to a particular kind of challenge. Whether it is a healthy reaction, and whether it will be adequate for the occasion, are questions which I am not competent to answer. And, of course, they do not arise among the writers. Some of them are devoted Christians, who are either Communists or friendly to Communism; some are of Christian temperament of Christian theology, very critical of the usual Christian strategy, and intimate to the belief that Communism is the true heir to the Christian tradition; others are neutral toward Communism, whose judgment of Christianity may include some gratitude to it for past services but is mainly one of indignation against it for still continuing the ground and sapping the public.

Facts Not Concealed

In that portion of the book which is devoted to an exposition of Communism, where Mr. Ivan Lansbury, writer of the article on "Communism and Religion," acknowledges considerable help derived from an unpublished essay by Professor Lunacharsky, ex-president of the Anti-God Society, there is no foolish patronage. This is a good point. The value of many a round-table conference has been impaired by a gentle reluctance to utter hard words, with the result that neither side gets to know the real mind of the other, and the public is fobbed off with a reassuring but untrue communiqué. The present communiqué is not at all reassuring, but it is very true.

By that I mean that, as Mr. Lewis says, it will prove "distressing and unacceptable both to many Christians and to many Communists." And a very good thing too! I also mean, not that all its conclusions are to be received, but that facts are not in its pages concealed. Over and above the honesty, the great merit of the book lies not in its excellence, considerable as that is, of the several essays as essays, but in their converging purpose.

It is a fine thing to have at last a solid book for competent people who all take both Christianity and Communism seriously. The habit of carrying on as if Christianity were not even relevant, as shown, by appeal to Marxian principles and to the nature of things, to be foolish. The opinion, followed by some of the same people and also by some others, of choosing Communism as less harmful than Christianity, as being somehow "nearer to Christianity" than Christianity is, as being somehow more "Christian" than Christianity is, as being somehow more "Christian" than Christianity is, as being somehow more "Christian